VIENOTI LATVIJAI!

NOVADNIEKS

SESTDIEN, 1990. gada 12. maijā

PREIĻU RAJONA LAIKRAKSTS

Nr. 55 (6059)
Maksā 3. kap

„Tukša skaņa vien...“

Lauku aktualitātes: lopkopība

Biju Raiņa kolhozā un runājos ar saimniecības galveno zootehniķi Annu Daugavvanagu par lopkopju problēmām. Šo un to saklausīju no cilvēkiem. Lūk, kāda manā skatījumā rādās lopkopju ikdiena. Tiesa, skaitļi un uzvārdi būs ņemti no Raiņa kolhoza dzīves, taču līdzīga situācija un tādas pat problēmas praktiski jebkurā kolhozā un lopkopju saimniecībā.

Sākšu ar skaitļiem. Raudovkas fermā šī gada trijos mēnešos no govs izslaukti 960 kilogrami piena. Bet pagājušajā gadā tajā pat laikā slauca 1166. Gaigalavā pērn trijos mēnešos no govs iegūti 612 kilogrami, bet šogad tikai 519. Garkalnos un Aizkalnē arī slauc mazāk, kaut gan bruto izslaukums abās fermās ir nedaudz pieaudzis. Vienīgi Pelečankā trijos mēnešos govis šogad devušas par piecpadsmit kilogramiem vairāk nekā pērn.

Kas par lietu? Vienu atbildi var teikt droši — trūkst spēkbarības. Pārējās barības, šķiet, ir pietiekoši, jo ik dienas govij tiek 2 kilogrami siena, ap 30 kilogramiem biešu, 7 kilogrami kartupeļu, 8 kilogrami skābsiena, 10 kilogrami skābbarības un vēl 2 kilogrami salmu. Taču ar spēcinošajām piedevām kļūst arvien knapāk un knapāk. Ko līdz tas, ka iedala fondus? Aprakstītu apīru govij silē neieliksi, zootehnika paskaidrojumus ragaine arī neuzklausa. Vien prasa savu. Ja nesaņem, sūdzību neraksta, tikai pienu norauj. Viņai nav daļas, ka iedalītā spēkbarība līdz kolhoza noliktavai nenonāk, bet pazūd kaut kur tālākās un augstākās sfērās.

Raiņa kolhozam vien valsts palikusi parādā jau vairāk nekā simts tonnas kombinētās spēkbarības. Gotiņas gaida to, kas pienācās par pērnajiem liniem. Kad vajag slēgt līgumus par linu audzēšanu un nodošanu, tad ir daudz gudrinieku, kas zina, cik tonnas jānodod valstij augustā, cik septembrī un cik oktobrī. Taču, kad ir runa par spēkbarības piegādi par liniem, visa skaidrība un precizitāte kā ūdenī iekrīt. Un kolhozā vēl tagad nezina, kad saņems un vai vispār saņems.

Otra lieta ir, kā izteicās Anna Daugavvanaga, tā, ka nav, kas to barību silēs liek. Tātad — kadri. Par kaut ko īsti stabilu un vienotu var runāt tikai Raudovkas fermā. Tur strādā labākā slaucēja Janīna Rinča. Trijos mēnešos izslaukumi no govs pa 1081 kilogramam, arī bruto izslaukums par vienu tonnu lielāks nekā pērn tajā pat laikā. Tā jau ir, ka tam zirdzinam, kurš labi velk, lielāku vezumu kraui. Un Janīna Rinča ir ne tikai slaucēja, bet arī brigadiere, fermas pārzine... Vārdu sakot, kopā ar savām darba biedrenēm Annu Aleksandroviču, Helēnu Ljutinsku un Annu Kižlo dara visu, kas viņu spēkos.

Bet cik var būt sievietes spēkos, to visu izsūc reizē ar veselību un jaunību agrie rīti, neizgulētais miegs un necilvēcīgie smagie darba apstākļi kūtī. Kamēr vēl jauni gadi un spēks, var strādāt arī tā. Paiet viens, otrs desmits, tuvojas pensijas vecums. Un, kā saka, pelnītā atpūtā tāda slaucēja jau aiziet praktiski kā invalīde. Tāpēc es labi saprotu tās padzīvojušās sievietes, kuras ar rūgtumu prasa, ko viņas sliktākas par kara un citādiem veteāniem, kuriem tiek dažādas piemaksas un atvieglojumi, bet viņām pliki goda raksti un nieka pensijas rublīši.

Rainī Raudovkas ferma vēl skaitās tā labvēlīgākā un stabilākā. Pagaidām. Kamēr sievas aizies pensijā. Un tad var gadīties, ka būs tāpat kā Gaigalavā, kā Aizkalnē. Jā, kādreiz Aizkalnē slauca pa pieci tūkstoši kilogramu no govs. Tagad krietni mazāk. Nav kārtīgu strādnieku, nav disciplīnas. Ļoti sarežģīta situācija ar kadriem ir Pelečankas fermā. Daudz raižu un nepatikšanu kolhoza vadībai sagādā Anna un Jānis Stupāni. Abiem pār mēru garšo alkohols. Kad uznāk lielais kārums pēc ugunsdziras, novārtā tiek pamesti ne vien lopiņi, bet arī pašu bērni. Ko tādā nereizē lai iesāk?

Grūti arī ar ganiem vasaras periodam. Nelīdz nekādi labumi. Pat ar krietno samaksu nevar pievilināt. Vietējie, kas zina, cik nopietna un smaga lieta ir diennakts ganīšana, neviens nesolās uzņemties. Tāpēc ir jāsamierinās ar dažādiem sezonas iebraucējiem no kaimiņu rajoniem vai tālākiem novadiem.

Pēc ilgajiem zootehnika darbam veltītajiem gadiem Anna Daugavvanaga ir pesimistiski noskaņota — ja tā ies arī tālāk, pienkopības nozare jālikvidē, lai kolhozu galīgi nevelk purvā. (Kaut gan piens būtībā ir ļoti rentabls produkts.) Pamazām un itin kā nemanāmi, bet kolhozi tiek apkrāpti, tiek apkrāpti arī kolhoznieki. Kamēr būs tā, ka limonādes pudele maksā divreiz vairāk nekā litrs piena. Kamēr būs tā, ka kolhozam gan par otrās šķiras pienu atlec krietni mazāk, bet veikalā no otrās šķiras piena redzams tikai pirmās šķiras sviests...

Tikmēr lauku prioritāte un skaistās runas par gaišo un brīvo Latviju būs «tikai tukša skaņa vien...». Tā domā Raiņa kolhozā. Un šai domai pilnīgi piekrītu arī es.

L. KIRILLOVA

Par satraukumu bez pamata

● Latvijas neatkarības deklarācija, ko pieņēma republikas Augstākās Padomes deputāti, republikas televīzijā izskanējusī LKP (uz PSKP platformas) CK pirmā sekretāra A. Rubika uzstāšanās arī mūsu rajona iedzīvotāju vidū radījusi ažiotāžu — lielā daudzumā sāk iegādāties pārtikas un rūpniecības preces. Kādā veidā rajona vietējā vara centīsies nomierināt iedzīvotājus! Par to — saruna ar rajona Tautas deputātu padomes izpildkomitejas priekšsēdētāju I. SNIĶERU.

— Vai ir paredzami ierobežojumi pārtikas preču (putraimu, miltu, sāls,) kā arī sērkociņu pārdošanā, jo dažu dienu laikā mūsu pilsētu un lauku veikalu plaukti kļuvuši pustukši?

— Ierobežojumi noteikti būs, jo mums ir jāaizsargā preču resursi. Pagaidām rajona patērētāju biedrību savienībai un biedrībām, saskaņojot ar rajona Tautas deputātu padomes izpildkomiteju, ir dotas tiesības noteikt preču normas. Operatīvi jāreagē uz radušos situāciju. Protams, atsevišķu preču pārdošanas normas, iespējams, atšķirsies no citiem rajoniem. Tirdzniecības organizācija tos noteiks atkarībā no esošajiem fondiem un preču atlikuma. Tas jādara, lai apturētu nevajadzīgu un nepamatotu ažiotāžu uz atsevišķām precēm.

— Šodien pērk visu: sāli, sērkociņus, cukuru, nemaz nerunājot par citām pārtikas precēm. Varbūt dažos vārdos paskaidrojiet situāciju, kā ir ar šo preču fondiem?

— Šo preču ir pietiekoši. Piemēram, līdz šī ceturkšņa beigām katram rajona iedzīvotājam sanāk 8 kilogrami sāls. Vai tas ir nepietiekoši?! Pietiekamā daudzumā ir sērkociņi, makaroni. Diemžēl, ja cilvēki ir padevušies šai pirktkārei, nāksies rīkoties, lai situāciju normalizētu. Dažas preces, ko pērk pilsētnieki: milti, makaroni, manna, putraimi nevar ilgi uzglabāties, jo tie bojājas. Tāpēc aicinu iedzīvotājus būt saprātīgiem un neticēt atsevišķu cilvēku baumām, kuri tās izplata, lai destabilizētu republikas ekonomisko situāciju, ka mūsu veikalos pietrūks šo preču. Šodien mūsu republikai nav ekonomiskās blokādes. Pat ja tā daļēji būtu, tad jāšaubās, vai mūs sagaida laiki, ka nevarēsim nopirkt pārtikai nepieciešamo. Ja būs nepieciešamība, tad pie republikas Augstākās Padomes tiks izveidota komisija, kura strādās šajā jomā. Savukārt normēšana visas republikas ietvaros var stabilizēt pārtikas preču fondus. Ja iedzīvotāji klausās radio, skatās televīziju, tad zina, ka, piemēram, Lietuvā, kur paslaik ir ekonomiskā blokāde, miltu, putraimu un citu pārtikas preču ir pilnīgi pietiekami.

— Kādus priekšlikumus piedāvā rajona vietējā vara, lai tuvākajās dienās novērstu nepamatoto ažiotāžu?

— Mēs negribētu būt iniciatori tam, lai pilnīgi visas rūpniecības un pārtikas preces tiktu pārdotas tikai rajona iedzīvotājiem. Pārējo republikas rajonu iedzīvotāji, kuri viesojas Preiļos, mūs nesapratīs. Protams, ir priekšlikums, un arī tas tiek prasīts no tirdzniecības organizācijām, lai vizītkaršu un paju grāmatiņu (uz augstāka pieprasījuma precēm) sistēma rajonā darbotos efektīvāk.

— Kas jūs visvairāk uztrauc šajā situācijā?

Uztrauc tas, ka atsevišķu cilvēku grupa, kuras mērķis nomelnot republikas neatkarības deklarāciju, priecājas, ka radījuši cilvēkos nekam nevajadzīgu satraukumu, bažas. Mani baida arī nelietderīga augstvērtīgu pārtikas produktu izmantošana lopiem laukos un izmešana atkritumos pilsētās, jo agrāk vai vēlāk lielie putraimu, kviešu miltu, makaronu krājumi sāks bojāties.

— Jau šodien daži rajona iedzīvotāji ir izteikuši bažas, ka sakarā ar ažiotāžu iespējama lielāka preču aizturēšana noliktavās, pārdošana lielākos daudzumos paziņām utt. Ko šajā sakarībā varat teikt? Kādi konkrēti pasākumi tiks veikti, lai rajonā kontrolētu pārtikas un citu preču pārdošanu veikalos, tirdzniecības noteikumu un rajona Tautas deputātu padomes izpildkomitejas rīkojumu ievērošanu?

— Vispirms jāsāk strādāt tiem, kam šo darbu jāveic, — tirdzniecības komisijām, tad — tautas kontroles grupām un, protams, deputātiem. Mēs esam tiesīgi prasīt no tirdzniecības darbiniekiem, lai nekādu pārpratumu nebūtu. Galu galā arī tirdzniecības darbiniekiem jāstrādā elastīgāk un jāpalīdz cilvēkiem izskaidrot, ka viņi rīkojas aplami, ja stāv garu garās rindās pēc tā, kā viņiem patlaban nevajag.

— Daudzus uztrauc benzīna jautājums. Vai tuvākajā laikā kas mainīsies?

— Pagaidām benzīnu iedalām tikai invalīdiem. Situācija liecina, ka šie cilvēki to dažkārt izmanto samērā negodīgi. Acīmredzot arī viņiem tuvākajā laikā jānosaka ierobežojumi. Kas attiecas uz pārtikas produktiem un benzīnu, tad nevajag novilkt paralēles. Tāpēc es aicinu Preiļu un Līvānu, rajona iedzīvotājus būt saprātīgiem un nebūt ekonomiskās situācijas destabilizētājiem. Preču pietiks, ja pirksim tik, cik spējam izmantot. Ja republikai būs nepieciešami ierobežojumi uz atsevišķām precēm, tad valdība tos noteiks. Pagaidām šādas nepieciešamības nav.

— Paldies par sarunu!

A. IĻJINA

Cienījamie paju biedri!

Patlaban visā valstī tirdzniecībā izveidojusies ažiotāža, iepērkot preces «mājas noliktavām». Tāpēc lielākais vairums preču ir kļuvušas par deficītu, bet veikalu plaukti ir pustukši. Šajos apstākļos galvenokārt pārdevējām, kā arī pārējiem tirdzniecības darbiniekiem tiek veltīta iedzīvotāju spriedze un neapmierinātība. Sevišķi liela ažiotāža radusies pēdējās dienās, pastiprināti pērkot pirmās nepieciešamības pārtikas preces, piemēram, sāli, putraimus, makaronus, augu eļļu u. c. pārtikas preces, kā arī sērkociņus.

Lai gan šo preču resursu pietiek normālai iedzīvotāju vajadzību apmierināšanai, sakarā ar strauju pirkšanas pieaugumu mēs praktiski neesam spējīgi preces savlaicīgi piegādāt veikalos, lai nodrošinātu tirdzniecību bez pārtraukuma.

Jāapzinās arī tas, ka nosauktās preces ir domātas uzturam, tām ir noteikti savi uzglabāšanas un lietošanas termiņi. Tātad, iepērkoties lielos daudzumos, daļa šo pārtikas produktu aizies zudumā. Tāpēc, lai pasargātu šos produktus no nevēlamiem zudumiem, nodrošinātu kaut cik vienmērīgu sagādi, esam spiesti ierobežot vienai personai paredzēto daudzumu, kā arī pastiprināt vizītkaršu pieprasīšanu uz tādām precēm kā sāls, sērkociņi, kas līdz šim netika darīts un arī nebija paredzēts.

Tātad pašreiz tiek noteikti ierobežojumi iegādāties vienam pircējam līdz tam laikam, kamēr republikas valdība dos citus rīkojumus jeb situācija prasīs citas izmaiņas.

Gribu atzīmēt, ka tādām precēm kā sāls, sērkociņi, augu eļļa, sviests ir samērā lieli atlikumi un pilnībā iespējams nodrošināt iedzīvotāju pieprasījumu.

Protams, nosakot šo ierobežojumu, vēl nav garantijas, ka to izpirkšana tiks normalizēta, jo pastāv iespēja stāvēt rindā neskaitāmas reizes. Šajā sakarībā tiks dots norādījums veikalu darbiniekiem neapkalpot tos pircējus, kuri izmanto šādu iegādes paņēmienu.

Es griežos pie visiem paju biedriem, visām kooperatīvās kontroles komisijām ar lūgumu sniegt praktisku palīdzību veikalu darbiniekiem patērētāju biedrību savienības valdes izdotā rīkojuma izpildē.

Lūdzu arī deputātus, pagastu un pilsētu izpildkomitejas sniegt mums praktisku palīdzību rajona iedzīvotājiem paredzēto preču resursu pareizā realizācijā. Domāju, tā ir mūsu kopējā lieta.

Cienījamie pircēji, šajā politisko strāvojumu karuselī nevajadzētu pazaudēt galvu. Jebkura procesa vai sistēmas mērķtiecību nosaka dzinējspēka un regulējošo spēku samērs. Par to nopietni padomāt katram rajona iedzīvotājam liek Deklarācija par republikas valstiskās suverenitātes atjaunošanu. Ar to der katram no mums iepazīties, lai filozofiskā mierā visu bez steigas izlasītu un apsvērtu. Atliekot visas politiskās emocijas pie malas, pašā centrā vajadzētu likt Latvijas nākotni, tās grūto, sarežģīto un daudzviet pat nezināmo ceļu uz savu neatkarību. Mums pašiem, visiem kopā būs ejams šis ceļš, kopā pārvaramas grūtības, kopā priekos un bēdās, katram savā vietā ar maksimālu atbildību un vienotu domu. Jo arī tās problēmas, par kurām es mēgināju jūs informēt, ir cieši to cieši saistītas ar šo sarežģīto Latvijas tagadni un nākotni.

L. SUSTOVS,

Preiļu rajona patērētāju biedrību savienības valdes priekšsēdētājs

Seminārs un atestācija

10. maijā notika rajona saimniecību drošības tehnikas inženieru seminārs un atestācija. Gada pirmie mēneši bijuši visai saspringti, notikuši jau pieci ugunsgrēki, bijis viens nāves gadījums — bojā gāja kolhoza «Dubna» traktorists. Tāpēc atestācijas komisija, kurā ietilpst visi agrorūpnieciskās apvienības «Preiļi» galvenie speciālisti, bija stingra.

Ik gadus atestāciju darba aizsardzības jautājumos iziet arī visi kolhozu un padomju saimniecību vadītāji, kā arī galvenie speciālisti.

L. BIRZNIECE

Sievietes būtība nav šķirama no cildenā jēdziena — Māte. Lai kā mums kurai iet, lai kā iegrozījies liktenis, — pat tad, ja

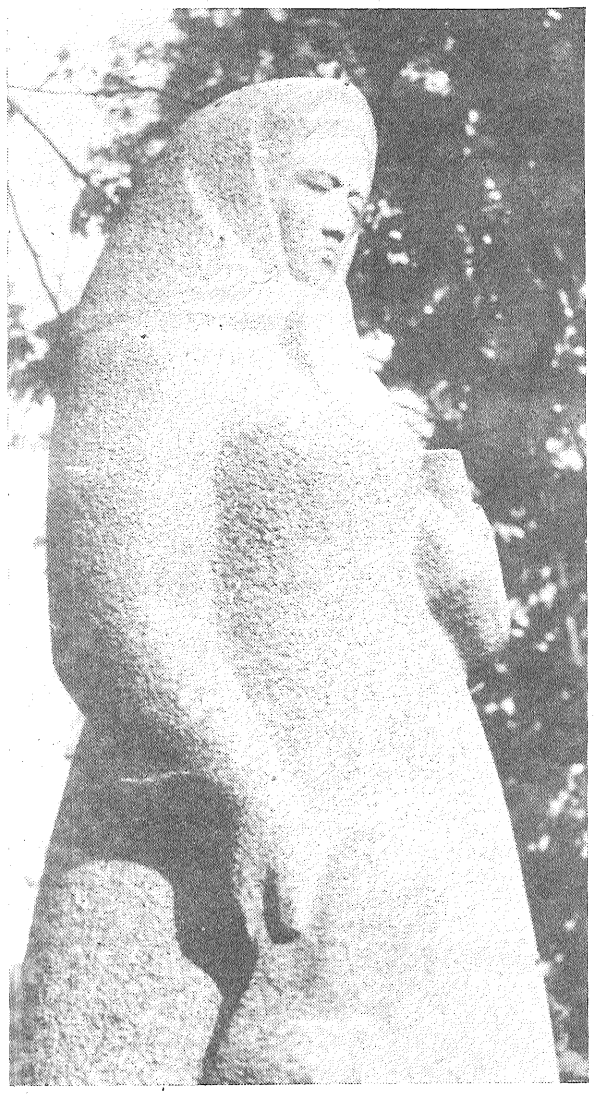

pašai nav lemts saņemt bērna rociņu savējā, ir tomēr bijusi māte, ko atcerēties. Mums katrai ir sākums un būs turpinājums, kamēr pastāvēs tauta, dzimtā zeme un māja. Lūk, tādēļ vārda plašākā nozīmē varam runāt arī par

MĀTI — LATVIJU.

Visus pēckara gadus starp daudzajiem svētkiem — valstiskajiem, oficiālajiem un ģimenēs svinētajiem — mums ir pietrūcis vienu — Mātes dienas, lai pateiku sirds paldies par mīlestību, rūpēm un audzināšanu, lai iedēstītu dzīvē godbijības, gaismas un cieņas ziedu. Šogad, tāpat kā trīsdesmitajos gados, Latvijā maija otrajā svētdienā atsāksim tradicionālo Mātes dienas svinēšanu. Vīsim vainagu ap māmuļas krēslu, viņu godinot, sveiksim, tuvumā esot, un no tāluma, aiziesim pie kapu kopiņām, kur vistuvākā, vismīļākā dus, nolieksim galvas pie mūsu Mātes — Latvijas! Lai silti liesmo šajā dienā mājas pavards!

Mātes dienas labā daudz jādomā un jādara tieši vīriešiem, taču sieviete, māte ir tā saule, kas iedvesmo un rada. Pašreizējos sarežģītajos, pat dramatiskajos un brīvībai tik izšķirīgajos apstākļos sievietei ceļamā nasta ir sevišķi smaga gan mājā, gan darbā, gan sabiedrībā, — būsim stipras! Lielā mērā no mūsu stājas, tikuma un gaumes veidosies nākotne, — būsim skaistas! Mums uzticēts dvēseli nomodā turēt, — būsim laimīgas! Būsim Mātes vārda cienīgas.

Latvijas Sieviešu padome
Latvijas Nacionālā sieviešu līga
Latvijas Sieviešu līga
Latvijas Bērnu fonds
Bezalkohola biedrība «Ziemeļblāzma»

JOŅS KLIDZĒJS

Rugainē, kad raudoju es mozs

Daudz godus atpakaļ man gribis aizdūmot,
Reiz rugainē kod raudoju es mozs.
Tu klēpi pajēmi un nesi mani, mot,
Mains mokūņs dunēja, un šalce leits tod oss.

Ir godi skrējuši kai viļņis uzvarūšs,
Seņ dzeives lelceļš mani pajēmis —
Bet breidis tys, kad mirynots un drūšs
Es tevi apskovu, por godim uzzid šys.

Seņ tolumi mums ceļus izšķeiruši, mot,
Šolc dzeives vējputenis solts un oss, —
Daudz godus atpakaļ man gribis aizdūmot,
Reiz rugainē kod raudoju es mozs.

SEN IR ZINĀMA patiesība, ka sievietei uz zemeslodes piederot divas trešdaļas visu padarīto darbu. Viņai tiekot atvēlēta desmitā daļa ienākumu un piederot tikai viena simtā daļa no visas cilvēces īpašuma. Daudz vai maz? Šai amerikāņu atziņai jāpiemetina, ka padomju sievietēm sazin vai ir piederējusi arī šī desmitā daļa ienākumu. Par sievietes nodarbinātību vispār nav ko runāt.

Palikt uzticīgām sievietes sūtībai

Teiksiet: rīt — Mātes diena un jārunā par rozēm, sieviškību, bērniem, labu ģimeni. Bet kā lai to dara, ja visapkārt tikai rūpes? Rūpes par iztiku, kura nesagandētu sievietes — mātes, bērnu veselību. Rūpes par sievietes vietu ģimenē, darbā, sabiedrībā, rūpes par apģērbu, jo esam aizdzīvojušies tiktāl, ka sievietes viena otrai gatavas pāri pārkāpt, lai nopirktu kādu veļas gabalu. Un vai viņas var par to vainot, ka šodien mūsu lielajā valstī kaut cik eleganti ir varējusi apģērbties tikai prezidenta kundze, daža laba partijas darbiniece, bet miljoniem pārējo sieviešu staigā apģērbā, kas liecina par nabadzību?

Mēs bieži sakām, ka galvenais ir sievietes mātes sūtība. Jā. Bet arī tā ir zudusi. Jo šajā nospiestībā, pamestībā ir izaugusi alkoholiķu paaudze, kura tagad dzemdē bērnus. Morāli un fiziski kroplus cilvēkus. Neuzskaitīšu visas nelabvēlīgās ģimenes, kuras ir rajona nepilngadīgo lietu inspekcijas, tautas izglītības nodaļas uzskaitē. Minēšu tikai dažus piemērus. 1976. gadā dzimušo Juri Ļeonoviču aizsūtīja uz īpaša režīma skolu, jo, lūk, viņa mātei — cietes rūpnīcas strādniecei Tatjanai Ļeonovičai ir pietrūcis gribasspēka un laika audzināt savu dēlu. Viņa ir aiztaisījusi durvis savam necilajam mājoklim un itin labi jūtas arī bez sava zēna, jo pati lūdza ātrāk to iekārtot tālāk no acīm... Un laikam jau Starptautiskajā sieviešu dienā, kad parasti kolektīvā godina visas sievietes, arī šī sieviete ir saņēmusi arodbiedrības dāvātu neļķi, kolēģu apsveikumus.

Saka — sievietes ir jūtīgākas un mazāk padodas prāta apsvērumiem. Sievietes arī ātrāk nodzeras. Šodien vēl divi mazi zēni — trešklasnieks Aleksejs un otrās klases skolnieks Vitālijs Gavrilovi — bēg no mājām pie vecmāmiņas un vectētiņa, jo viņu vecāki Ināra un Georgijs Gavrilovi mājās bieži rīko iedzeršanas. Puikas bēg no mājām, vectēvs raksta izmisuma pilnu vēstuli rajona tautas izglītības nodaļai, lūdzot pieņemt «visstingrākos mērus»... Kādi ir šie «mēri», kurus var pieņemt sabiedrība, izglītības darbinieki? Atņemt vecāku tiesības, nosūtīt piespiedu ārstēšanā vecākus. Diemžēl ne pirmais, ne otrais parasti vēlamos rezultātus nedod.

Nu jau pāris gadus uz mūsu rajonu brauc vecmāmiņa. Ar sirmumu matos, ar asarām acīs, ar cerību satikt savu mazmeitiņu. Izstaigājusi daudzus kabinetus, velti klauvējusi pie dažādām durvīm, pie tām, kur dzīvo viņas mazbērns, aizbrauc mājās ar cerību, ka nākamreiz viss nokārtosies...

Viņas traģēdija ir viņas sāpe. Pēc meitas nāves znots apprecējās. Viņa jaunā sieva adoptēja meitiņu. Un mazās Ingas (sauksim viņu tā) likteni izlēma jaunā ģimene. Izlēma cietsirdīgi — neļaut tikties ar vecmāmiņu un brāli.

Neizslēdzu, ka šī vecmāmiņa toreiz kaut kur kļūdījās. Varbūt vārdos ir bijusi pārsteidzīga? Bet vai neļaušana tikties ar mazbērnu nav egoisms? Vai pieaugušajiem ir tiesības nokārtot savus rēķinus ar bērna likteni? Iespējams, daži man neplekšķīs, sak, bērns adoptēts, vecmāmiņai nav uz ko pretendēt. Varbūt centīsies attaisnot mātes — pedagoģes rīcību. Tikai es nekad nesapratīšu sievieti, kura meiteni ieslēdz kabinetā, kamēr pārējie pirmklasnieki priecājās par pirmo skolas zvanu. Slēpa tāpēc, lai meitiņa nesatiktos ar savu vecmāmiņu. Es nekad nesapratīšu to māti, kura pēcāk sarunā ar dzīves sagrauzto sievieti (1. septembrī), stādoties priekšā kā vecāku komitejas pārstāve, bez īpašas apdomās sacīja: «Ja jums nav ko darīt, brauciet uz mājām un kopiet meitas kapu...».

Es neuzstāju uz absolūto patiesību šajā dzīves traģēdijā divām ģimenēm. Man vienkārši kā sievietei un mātei gribētos ticēt, ka veselais saprāts ņems virsroku. Apzināti arī nenosaucu rajona skolu, kur šī traģēdija turpinās. Baidos, ka vēlāk, esot pieaugusi, meitene savus vecākus nesapratīs.

Jā, mēs esam pieraduši aiztaisīt durvis aiz sevis. Mums tagad pietrūkst kaut kā tāda, ko nevar nopirkt ne uz letes, ne zem tās. Pietrūkst sirdssiltuma. Kur rast šo labvēlību? Kur rast realitātes izjūtu? Tikai sevī. Sievietēm mūžam rūpju pietiks. Tāpēc nekautrēsimies palet solīti pretī labestībai. Arī šajā gadījumā. Neviens jau neliek šo sievieti mīlēt, neviens neliek viņai, no tālas pilsētas braukušai, tējas glāzi pasniegt. Bet varbūt nevajag tomēr par viņu ņirgāties, nevajag laut varu egoistiskai atriebībai.

...Un tomēr sievietei uz zemeslodes pieder vislielākā laime — dzemdēt un audzināt bērnus. Vai mūsu bērni arī šajā labestības, mīlestības tikuma un vesela saprāta deficīta laikā varētu būt labāki? Laikam gan, ja labākas būtu mēs pašas.

A. IĻJINA

Ar dziļām saknēm

Preiļieti, sadzīves pakalpojumu kombināta mākslas aušanas ceha audēju Helēnu Ondzuli par māti sauc gan pieaugusī Agita, gan pusaudzes māsas Kristīne un Anna, kaut arī viņa nevienai no meitenēm nav īstā. Helēna Ondzule viņām ir audžumāte.

Pirmo pirms gadiem divpadsmit Jānis un Helēna Ondzuļi audzināšanā no Aglonas internātskolas paņēma Agitu. Viņai nebija veçāku. Ondzuļi meiteni adoptēja, viņai piešķīra savu uzvārdu. Redzēdami, cik daudz bāreņu ir internātskolā, kā viņi ilgojas pēc ģimenes, tuviem cilvēkiem, Jānis un Helēna Ondzuļi bija nemierā un pēc kāda laika audzināšanā pieņēma arī māsas Kristīni un Annu.

Nu Ondzuļiem bija trīs meitas, prieks un dzīviba mājās. Pirmais, pie kā viņi audžumeitas radināja, bija darbs. Tā pietika visām: plašo istabu uzkopšana, strādāšana dārzā, citi mājas darbi. Helēna Ondzule, pati būdama laba audēja un adītāja, mīlestību pret šo tautas daiļamatu, cik spēdama, audzināja arī meitās.

Laiks iet. Kā aug koki, tā arī cilvēki. Arī Ondzuļu audžumeitas. Agita pabeidza Preiļu 1. vidusskolu. Tagad viņa strādā kolhoza «Vārkava» bērnudārzā—skolā, mācās Liepājas Pedagoģiskā institūta neklātienē un gatavojas dibināt savu ģimeni. Kristīne un Anna pēc 8. klases beigšanas uzsākušas mācības tehnikumos Bebrenē un Jēkabpilī. Kristīne būs vetfeldšere, Anna — grāmatvede.

Bet svētkos un brīvdienās visas trīs brauc uz Preiļiem, pie audžuvecākiem, kur ir mājas, kur ir gaidītas un apmīlotas.

Helēna Ondzule Agitai, Kristīnei un Annai ir audžumāte, tās viņai — audžumeitas. Bet nezinātāji, cilvēki no malas nekādi nepateiks, ka viņa nav īstā māte un viņas nav īstās meitas. Tā ir. Ieaugušas vienā ģimenē ar dziļām saknēm.

J. GURGONS

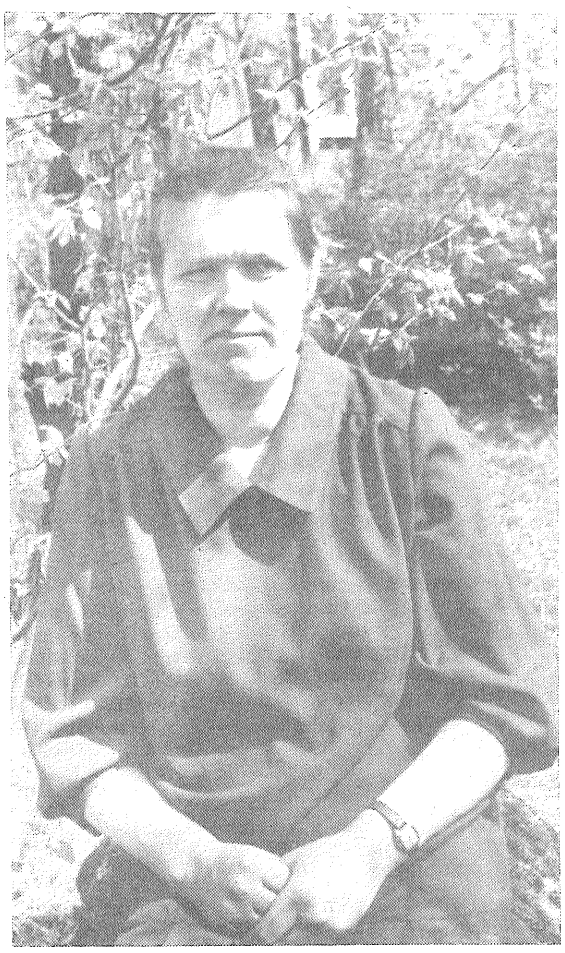

☐ Valentīna Valaine (attēlā pa kreisi) Aglonas padomju saimniecības Terehovas fermā astoņus gadus strādā par govju mehanizētās slaukšanas operatori. Kopj 27 govis. Izslaukumi no katras govs tuvojas četriem tūkstošiem kilogramu.

V. Valaine ir arī daudzbērnu ģimenes māte. Kopā ar dzīvesbiedru Jāni, kurš sovhozā strādā par traktoristu, audzina piecus bērnus. Aivars jau mācās Stučkas arodvidusskolā par galdnieku, Antons, pagaidām vēl skolnieks, bet domā mācīties par traktoristu. Meitas — Silvija, Anita un Marta dienā ņemas pa skolu, bet vakaros atbrauc palīdzēt mammai fermā un pa māju. Valentīnas Valaines ģimene dzīvo Atšķiras Madelānos, netālu no Terehovas fermas. Ģimenei piešķirts arī četristabu dzīvoklis Aglonas centrā.

V. Valaine apbalvota ar otrās pakāpes Mātes medaļu.

J. SALNAVIEŠA foto

☐ Natālijas Semjonovas (attēlā pa labi) darba vieta — Līvānu stikla fabrikas otrā ceha kristāla izstrādājumu apstrādes lecirkņa telpa ne ar ko neizceļas. Parasta slīpripa. Darbs nav no vieglajiem, taču gala rezultāts — acij tīkami kristāla izstrādājumi.

Jāstrādā tā, lai paveiktu dienai paredzēto. Gadās, ka mājās var pārnākt tikai vēlu vakarā. Viņai ar vīru Nikolaju mājas ir trīsistabu dzīvoklis (bez ērtībām) un pulka bērnu. Tagad pa māju dzīvo un vecākiem mājas darbos palīdz Dace (beidz 9. klasi, ies mācīties Preiļu tirdzniecības skolā), Guntars (7. klases skolnieks), Agris (mācās 4. klasē) un pirmklasniece Mārīte. Lielākie — Raimonds strādā 8. AK Līvānu filiālē par šoferi, Aldis mācās Saukas lauksaimniecības skolā par elektriķi, Andris mācās Ogrē par šoferi. Tātad, N. Semjonova kopā ar dzīvesbiedru audzina un skolo septiņus bērnus.

Par dzīvi nesūrojas, dzīvo visai saticīgi. Viņiem ir arī māja laukos — Jersikā. Daži bērni nodarbojas ar fotografēšanu, zemes darbiem.

N. Semjonova apbalvota ar trešās pakāpes ordeni «Mātes Slava».

J. SILICKA foto

Darbs — mainīgs kā dzīve, kā bērnība...

Lolita Mukāne un **Iveta Počekaja** no Līvānu stikla fabrikas bērnudārza, **Anna Kļavinska** un **Irēna Sinkeviča** no Preiļu pilsētas 1. bērnudārza, **Svetlana Zagribajeva** un **Mārīte Spūle** no bērnudārza «Pasaciņa» un **Natālija Fomina** no «Auseklīša» — tās ir meitenes, kuras piedalījās komjaunatnes rajona komitejas un rajona tautas izglītības nodaļas organizētajā **bērnudārzu audzinātāju profesionālās meistarības konkursā.**

Kas gan viss viņām nav jāprot — audzinātājām, kurām māmiņas uz veselu garu dienu uztic savus mazuļus. Daudzus puišeļus un meitenītes ar visām viņu rūpēm, priekiem, nīkiem un dēlverībām. Daudzas mazas, bet bieži vien atšķirībā no mums, pieaugušajiem, — spilgtas individualitātes. Un ar visiem audzinātājai jāprot un jāpagūst gan parotaļāties vai grāmatiņu palasīt, gan notraukt asariņu no vaiga vai — garastāvokļa uzlabošanai — mazajām dāmām izveidot jaunu frizūru.

Darbs viņām daudzveidīgs un mainīgs. Kā pati dzīve, kā bērnība. Un varbūt viņu amata lielākā māksla un grūtums tieši slēpjas šai prasmē savienot savu dzīves pieredzi un savu redzējumu ar bērna izveidoto pasauli?..

Konkursa uzdevumi jaunajām audzinātājām bija jo dažādi. Bija jāprot izgatavot apsveikumu un saklāt svētku galdu mazajam gavilniekam. Ar nelielu bērnu grupu iestudēt rotaļu. Izveidot frizūru meitenei ar gariem matiem. Izteiksmīgi nolasīt izlozēto prozas darba fragmentu un pateikt tā nosaukumu un autoru. No dažādām pogām, audumu atgriezumiem, cimdiņiem vai zeķēm izveidot kādu lellīti vai spēļu mantiņu. Veidot ziedu kompozīciju.

Kā mājas darbs tika vērtēts Māmiņu dienai sagatavots materiāls — zīmējums, plakāts, apsveikums vai informācijas stūrītis.

Ikvienā no konkursa uzdevumiem galvenokārt tika vērtēta oriģinalitāte, izpildījuma kvalitāte. Un vēl, manuprāt, tāds konkursa nolikumā neminēts kritērijs kā «garšas sajūta», gaumīgums.

Kā ikvienā konkursā, rezultātu nosaka iegūto punktu skaits. Tos sasummējot, par konkursa uzvarētāju kļuva A. Kļavinska. 2. vieta — N. Fominai, 3. vieta — I. Sinkevičai. Skatītāju simpātijas — līvānietei L. Mukānei.

Vēl tikai jāpiebilst, ka konkursa sponsors bija komjaunatnes rajona komiteja. Ar tās ceļazīmēm konkursa uzvarētāja un skatītāju simpātiju balvas ieguvēja dosies ārzemju tūrisma braucienā, bet 2. vietas īpašniece — uz jaunatnes atpūtas centru Gruzijā. 3. vietas ieguvēja saņēma dāvanu — rokas pulksteni.

Dzird, ka drīzumā līdzīgi profesionālās meistarības konkursi notikšot arī citu arodu jaunajiem speciālistiem.

ATTĒLOS:

Annai Kļavinskai — 1. vieta un ceļojums uz Bulgāriju;

skatītāju balvas — brauciena uz Rumāniju — īpašniece Lolita Mukāne;

brīdis, kad top frizūras;

jauko rotaļu «Kas dārzā...» vada 3. vietas ieguvēja Irēna Sinkeviča.

Konkursā klāt bija S. JOKSTE un J. SILICKIS

P. ZEILE, profesors

Skaidrības labad

(Nobeigums.)

Tika izspiesti nacionālie kadri, Latgalē negribēja un negrib atgriezties jaunatne. Tāpēc es secināju, ka manas iepriekšējās cerības par Latgales progresu padomijā bijušas idealizētas un utopiskas. Šī apziņa kļuva par neatgriezenisku, līdz pārtapa pamatatziņā — bez brīvas un neatkarīgas Latvijas nevar būt arī plaukstošas un laimīgas Latgales. Un vēl —, pārfrazējot Raini, stāvēt par Latgales kultūru ir tas pats, kas stāvēt par Latgali.

Ir jāizšķir divas lietas: vai cilvēks, kurš kādreiz kļūdījies, arī tālākajā gaitā turpina domāt un darboties vecajā garā, jebšu viņš sen savus uzskatus pārvērtējis. Negribu šeit vilkt nekādas tiešas paralēles, tikai atgādināt, ka, piemēram, apustulis Pāvils no kristiešu vajātāja jaunībā vēlāk kļuva par tās pamatu redzamāko stiprinātāju tālākajā dzīves gaitā. Sv. Augustīns, pirms kļuva par katolicisma dogmātu sludinātāju, krietnu laiku bija dzīvojis bezdievīgu un hedonisku dzīvi.

Aizvadītajos gados esmu uzrakstījis ap piecdesmit grāmatas. Visi, kam bijusi iespēja ar tām iepazīties, varēs apliecināt, ka tajās esmu izturējies ar cieņu un mīlestību pret dzimto Latgali un Latviju kopumā, pret visām tām kultūras vērtībām, kas veidojušās reliģijas lokā un iespaidā. Personiskajā plānā varu sacīt, ka mūsu ģimenē valda pietāte un smalkjūtība pret aplūkoto sfēru un tās reprezentantiem. Nevaru piekrist A. S. vēstulē izteiktajai domai, ka rajona avīzē nav jāpublicē raksti par vēsturi, Latgales kultūru, bet gan ekonomistu, agronomu, zootehniķu raksti. Jā, tie ir vajadzīgi. Es vienmēr ar interesi rajona avīzē lasu gudros, konstruktīvos b. Jeršova rakstus. Tāpat būtu priecīgs avīzē redzēt savas dzimtās puses speciālistu Kivlenieka, Šaiteres, Veikšānes pārdomas gan par savu pieredzi, gan par to, kas traucē strādāt. Taču reizē šodien vairāk nekā jebkad vajadzīgi raksti par Latgales patieso vēsturi un tās kultūru. Lielu un labu darbu šajā ziņā veic vēstures skolotājs Jāzeps Pīzelis. Jo patiesības slēpšana, nezināšana, savas nacionālās pašapziņas iemidzināšana sekmējusi Latgales lejupslīdi un nomākšanu. Mēs nedrīkstam būt kā vientiesīgie Tomi, kas neatceras savu pagātni un vērtības. Nav nākotnes tautai, kas aizmirsusi savu pagātni. Tāda strausa politika izdevīga tikai interfrontistiem un no tāliem apgabaliem atnākušajiem padomju varas reprezentantiem, kuriem būtībā neinteresē ne Krievijas, ne Latvijas liktenis, bet tikai savs amats un impērijas saglabāšana tās cara laika ietvaros.

A. S. vēstulē zināmā mērā izpaužas nelabvēlīga attieksme pret «profesoriem», pretstatot vietējiem «darbarūķiem». Visai tieši tas asociējas ar augstā Lietuvas ciemina nesenajiem izteikumiem, kad inteliģences cīņa par savas tautas brīvību un neatkarību augstprātīgi tika nosaukta par «profesoru spēlēm». Vai kaut kas līdzīgs nenotiek pie mums lielajā latviešu savstarpējā nenovīdībā? Domāju, ka šodien, kad «Tēvija briesmās», kad, runājot Jāzepa Pīzeļa vārdiem, pēc «Trešās zvaigznes» snaikstās V. Alkšņa un viņiem līdzīgo rokas, visiem latgaliešiem — vienalga, kur tie dzīvotu un strādātu, — Latgalē, Rīgā vai vēl kur citur, — jābūt vienotiem.

Manī lielu gandarījumu rada, ka Preiļu rajonā ir tādi gudri, sabiedriski aktīvi, tālredzīgi Latgales un Latvijas intereses aizstāvoši priesteri kā Preiļu dekāns A. Budže, Aglonas dekāns P. Onckulis, ka lielu kultūras, garīgu darbu veic «Katoļu Dzeives» redaktors A. Agiyunīts un viņa brāļi, kā arī citi. Laicīgai un garīgajai inteliģencei jāapvienojas kopīgā mērķa — Latgales glābšanas, tās progresa labā. Es piekrītu O. Slišānam, ka jāiedibina Latgales centrs. Un par tādu jākļūst Rēzeknei, kur jau tagad ir tā kodols. Rēzeknē jāveido sava Latgales augstskola, jāizdod plaša Latgales novada avīze un žurnāls, jāaktivizē Latgales kultūras biedrības darbs, kā arī jāveic citi pasākumi. Un beigu beigās līdz galam no sevis jāizspiež samierināšanās un verdziskuma gars attiecībā pret tiem, kas mūs arī turpmāk grib turēt pakļautībā, liekot iztikt no žēlastības druskām. Kas uz laugaliešiem raugās no augšas, kā uz otrās šķiras «laudīm», kuri paši nespēj pārvaldīt savu zemi un lemt tās likteni. Mūsu neizlēmības, šķelšanās, savstarpējo apvainojumu rezultātā pārlieku pārdroši kļuvuši apvienotie interfrontisti — partokrātiskie spēki. To vajadzētu skaidri redzēt un apzināties ikvienam patriotiski noskaņotam latgalietim, — kāda perspektīva tiek gatavota Latgalei.

Kas attiecas uz mani personīgi, tad materiālus par Latgali, tās vēsturi, kultūru, literatūru, presi esmu vācis specfondos, arhīvos un citur jau krietni sen, tā sauktajos stagnācijas gados, cerot, ka pienāks laiks, kad tos brīvi un atklāti varēs izmantot. Tagad šis laiks ir pienācis. Un rūgti dzirdēt par to pārmetumus. Jā, ir liels gandarījums par republikas Augstākās Padomes Deklarāciju par Latvijas kā neatkarīgas valsts atjaunošanu. Bet, neiedams notikumiem astē, šo prasību izteicu un nopamatoju jau 1989. gada augustā žurnālā «Karogs» publicētajā rakstā «Tautas cienīgu Latvijas suverenitāti», kas tapa aprīlī. Tāpat tur izteikta doma par karoga, himnas un ģerbona nomaiņu (Latvijas Republikas valstisko simbolu atjaunošanu), ko arī Augstākās Padomes Prezidijs ar šī gada 15. februāra likumu leģitimēja.

Es par to nerunātu, ja no A. S. vēstules nejustu zināmu vienpusību pašreiz Latvijā un Latgalē notiekošo procesu vērtēšanā, loti iespējams, arī nezināšanu. Taču kopumā es pateicos A. S. par vēstuli, kas rosināja uz šo, ticiet man, atklāto un godīgo sarunu.

P. S. Šī materiāla publicēšanas gadījumā iespējamo honorāru lūdzu pārskaitīt Kultūras fonda Preiļu nodaļas kontā. To lūdzu darīt bez īpašas norādes arī turpmāk jebkura mana raksta publicēšanas gadījumā. Uzskatu par godu līdzdarboties dzimtā novada avīzē.

Vieglu spalvu!

«Spārni» — tāds ir nosaukums jaunajai avīzei, kas šopavasar sākusi iznākt mūsu rajonā.

Kuri — Līvānu 1. vidusskolā. Nākusi klajā jau divi numuri. Pirmais — Lieldienu svētkiem, ticējumiem un ieražām veltīts. Otru pārsvarā veido pašu skolas skolēnu jaunrades — dzejas un prozas — darbi, kā arī — materiāls par Līvānu pilsētas TDP sesiju, kurā tiks skatīti izglītības jautājumi.

Skolas avīzes tirāža neliela — 30 eksemplāri. Toties visi ir bezmaksas. «Tipogrāfija» šobrīd atrodas informātikas kabinetā, taču turpmāk iecerēts avīzi pavairot uz rotoprinta.

Avīzes redaktori, veidotāji, cenzori un iespiedēji ir divi 11. klases puiši — Juris Mahinovs un Aigars Dzenis. Bet viņu uzticības persona — skolotāja Maija Kručiņina.

Skolas avīze, neapšaubāmi, ir interesants un savdabīgs informācijas avots. Cik ilgi tā pastāvēsi Droši vien, tik, cik «Spārniem» viegla būs spalva un spārnotas domas.

S. JOKSTE

Redaktors Pēteris PIZELIS

DAUGAVPILS CEĻOJUMU UN EKSKURSIJU BIROJS

piedāvā šādas ceļazīmes:

● ceļojumiem ar vilcienu (30 cilvēku grupām)

Maskava — no 18. līdz 22. maijam (15 cilv.), no 24. līdz 30. maijam, no 1. līdz 5. jūnijam (15 cilv.), no 8. līdz 13. jūnijam, no 29. jūnija līdz 3. jūlijam, no 19. līdz 25. jūlijam, no 3. līdz 7. augustam, no 17. līdz 21. augustam, no 24. līdz 28. augustam;

Ļeņingrada — no 21. līdz 25. septembrim;

Kohtlajerve — Tartu — Narva — Tallinna (2 dienas) — no 24. līdz 29. maijam (cena 3360 rbļ.), no 2. līdz 7. augustam (cena 3360 rbļ.);

Tula — Kaluga — Jasnaja Poļana — no 10. līdz 16. jūnijam (cena 3540 rbļ.);

● ceļojumiem ar vilcienu (individuālās):

Sevastopole (privātsektors, ekskursijas pa Sevastopoli, uz Jaltu, Bahčisaraju) — no 16. līdz 31. maijam (cena 200 rbļ.) — no 23. jūnija līdz 8. jūlijam, no 29. augusta līdz 13. septembrim (cena 218 rbļ.);

Novaja Kahovka (dzīvošana vasaras mājiņās pa 3—4 cilvēki, ekskursijas uz Hersonu, Askanija Novu, Kahovkas ūdenskrātuvi, brauciens pa Melno jūru) — no 30. jūnija līdz 14. jūlijam (cena 170 rbļ.);

Feodosija (privātsektors, ekskursijas uz Aluštu, Kerču, Karadagu, pa Feodosiju, ekskursija pa Melno jūru) — no 11. līdz 25. jūlijam (cena 205 rbļ.);

Astrahaņa (dzīvošana viesnīcā, ekskursijas pa Astrahaņu, brauciens ar tvaikoni pa Volgu) — no 13. līdz 26. augustam (cena 232 rbļ.);

Rostova pie Donas (5 dienas Rostovā, dzīvošana viesnīcā, ekskursijas pa Rostovu, uz Taganrogu, Azovu, Novočerkasku un 5 dienas ar tvaikoni līdz Volgogradai un atpakaļ) — no 30. jūnija līdz 12. jūlijam (cena 223 rbļ.);

Rostova pie Donas (5 dienas Rostovā, dzīvošana viesnīcā, ekskursijas pa Rostovu, uz Taganrogu, Azovu, Novočerkasku, 5 dienas ar tvaikoni pa Azovas jūru ar ekskursijām pa Mariopoli un Jejsku) —no 3. līdz 15. augustam (cena 198 rbļ.);

Gorkija — Astrahaņa — (dzīvošana viesnīcā Gorkijā vai kopmītnēs 3 dienas, ekskursijas pa Gorkiju, 13 dienas ar tvaikoni «Iļjičs» līdz Astrahaņai, ekskursijas uz Kazaņu, Kuibiševu, Volgogradu, Astrahaņu, Saratovu, Ceboksariem, Uļjanovsku) — no 1. līdz 20. septembrim (cena 223 rbļ., 313 rbļ.);

Kijeva — Odesa —Kijeva (ceļojums komfortablā tvaikonī, divvietīgās kajītēs, ekskursijas uz Kijevu, Kaņevu, Čerkasiem, Zaporožji, Odesu, Hersonu, Novaja Kahovku, Dņepropetrovsku) — no 11. līdz 25. jūlijam, no 4. līdz 18. augustam;

● ceļojumi ar lidmašīnu (30 cilvēku grupām)

Kišiņeva — no 14. līdz 18. maijam (cena 2955 rbļ., 15 cilv.);

Jalta — no 15. līdz 20. maijam (cena 5700 rbļ.);

Almaata — no 15. līdz 19. maijam (cena 3990 rbļ., 15 cilv.);

Volgograda — no 4. līdz 8. jūnijam (cena 5880 rbļ.);

Murmanska — no 25. līdz 29. jūnijam (cena 6720 rbļ.);

Arhangeļska — Solovku salas — no 20. līdz 22. jūnijam (27 cilv.);

Pjatigorska — Esentuki — Žeļeznovodska — Teberda — Dombajs — no 16. līdz 20. jūnijam;

Irkutska — Angarska — Baikāla ezers — no 19. līdz 23. augustam (cena 9330 rbļ.);

Romitana — Buhāra — Samarkanda — Urgenča — Hiva — no 5. līdz 11. augustam (cena 9000 rbļ.);

Mingečaura (Kūras upes ieleja) — no 22. līdz 27. augustam (cena 6540 rbļ.);

● ceļojumiem ar lidmašīnu (individuālās):

Soči — no 17. līdz 27. maijam (cena 288 rbļ.), no 30. jūnija līdz 10. jūlijam, no 30. jūlija līdz 9. augustam, no 9. līdz 19. augustam, no 11. līdz 21. septembrim, no 13. līdz 23. oktobrim (cena 260 rbļ.), (privātsektors);

Nevinnomisska (dzīvošana viesnīcā 3 dienas) — **Tuapse** (privātsektors) — no 17. līdz 29. jūnijam (cena 301 rbļ.);

Koblevo (pie Melnās jūras. Dzīvošana bulgāru bāzē divvietīgajos numuros ar ērtībām) — no 4. līdz 13. septembrim (cena 350 rbļ.);

Mahačkala (dzīvošana trīsvietīgajos numuros viesnīcā 600 m attālumā no pludmales, var ar bērniem no 10 gadu vecuma) — no 19. līdz 29. jūnijam, no 19. līdz 29. jūnijam, no 18. līdz 28. augustam (cena 244 rbļ.);

Batumi — no 2. līdz 13. jūlijam, no 15. līdz 26. augustam (cena 238 rbļ.). (Dzīvošana privātsektorā jūras krastā, var ar bērniem no 7 gadu vecuma);

Alušta — no 29. augusta līdz 8. septembrim (cena 220 rbļ.), (privātsektors, pa 3 — 4 cilvēki istabā);

Ceļazīmes var iegādāties: 228400, Daugavpils, 5. Augusta ielā 25. Tālruņi: 26206 — ceļojumiem ar lidmašīnu, autobusiem, 26503 — ceļojumiem ar vilcienu.

Aicinām ciema iedzīvotājus uz **MEDICINISKO APSKATI Rožupes ciema feldšeru un vecmāšu punktā** 16. un 17. maijā no plkst. 9.00 līdz 13.00.

Rožupes ciema izpildkomiteja

Izsakām pateicību visu kolhozu, organizāciju, uzņēmumu, Līvānu sabiedriskās ēdināšanas uzņēmuma pārstāvjiem, kas sniedza palīdzību ugunsgrēka likvidēšanā Skrebeļu kūdras purvā.

Līvānu kūdras fabrika

Līdz šī gada 25. maijam lūdzam **PREIĻU PILSĒTAS iedzīvotājus, kuru lietošanā ir mazdārziņi, tos savest kārtībā, obligāti uzlikt plāksnītes ar zemes lietotāju uzvārdu, adresi un ordera numuru.** Nesakārtotie mazdārziņi ar neuzliktām plāksnītēm tiks atsavināti.

Preiļu pilsētas izpildkomiteja

SAGĀDES UN RAŽOŠANAS APVIENĪBA

sāks noslēgt līgumus 1990. gadam par **produkcijas piegādi autoriepu pretpārdošanai.**

Izziņas pa telefonu 22230.

Tajās lapās, ko mūžības vēji
nu šķirsta,
Paliek cilvēka mūžs.
(Z. Purvs)

Izsakām dziļu līdzjūtību Pēterim Kočkeram, TĒVU smiltājā izvadot.

Kaimiņi

Tā kā dārzniekam pār ceļu līkst
Augļu pilni visi rudens rīti,
Šodien aizejot, tev pēdās krīt
Gadi, soļu steigas pierakstīti.
(D. Ilva)

Izsakām dziļu līdzjūtību piederīgajiem, FRANCI CAICU pēdējā gaitā izvadot.

Kolhoza «Vārkava» arodkomiteja

Parasti pavasars atnāk ar sauli
un ziediem.
Prieku un laimi, kas ģimenes
pavardā kvēl,
Jums šis pavasars atnesa
skumjas un smeldzošu sāpi.
Ziedus ar asarām rūgtām,
ko kapā dod līdz.
(J. Osmanis)

Izsakām dziļu līdzjūtību IMANTA KANCĀNA piederīgajiem, viņu smiltājā izvadot.

Kolhoza «Dzintars» kolektīvs

Sporta biedrības «Vārpa» prezidijs izsaka dziļu līdzjūtību Robertam Kočkeram, TĒVU smiltājā izvadot.

Kā negrib sirds ticēt,
Ka cilvēks var tā —
No gaišas dienas aiziet mūžībā.
(A. Skalbe)

Dalām bēdu smagumu ar Pēteri Jefimovu, MĀSU pēdējā gaitā izvadot.

Līvānu mūzikas skolas kolektīvs

Ar bērniem, mazbērniem un
padarītiem darbiem
Tu paliec šai saulē un mūžībā.
(E. Vēveris)

Izsakām līdzjūtību Pēterim Kočkeram, no TĒVA uz mūžu atvadoties.

Razrīvkas cūku fermas kolektīvs

Kaut varētu vēl mazu brīdi
Ar tevi parunāties, tēt,
Bet nu par vēlu, tikai smilšu
kalnā
Mēs varam atnākt tevi pavadīt.
(O. Vācietis)

Esam kopā ar IMANTA KANCĀNA piederīgajiem, viņu kapu kalniņā izvadot.

Kolhoza «Ezerciems» kolektīvs

Pār tavu dzīvi mūža vakars
klājies,
Miers auklēs rokas, darbā
gurušās.
(P. Priede)

Esam kopā skumju brīdī ar Mariju Ruskuli, no TĒVA atvadoties.

Anspoku fermas kolektīvs

Atgādinām, ka Preiļu rajona POLIKLĪNIKAS REĢISTRATŪRAI TELEFONA NUMURS IR 22056.

BĒRNĪBAS SVĒTKU, kuri notiks 3. jūnijā, DALĪBNIEKUS Preiļu rajona kultūras nams lūdz pieteikties kultūras namā līdz 20. maijam.

Ies vasara pār tēva kapu klusi
Un rītos ziedu plakstus vaļā vērs.
Un pusnakts debesīs, kas
zvaigžņu pielijušas,
Pie tēva kapa šalcot zarus
pacels bērzs.
(A. Bergmanis)

Sāpju brīdī esam kopā ar Pēteri Kočkeru, TĒVU pēdējā gaitā izvadot.

Kolhoza «Sarkanā ausma» valde, arodkomiteja

Zeme, es tev atdevu visu —
Savu darbu atdevu taviem
tīrumiem,
Savu prieku — taviem cīruļiem,
Savu spēku — graudu jaunajiem
dzinumiem.
(V. Bokalova)

Izsakām līdzjūtību Pēterim Kočkeram, no TĒVA uz mūžu šķiroties.

Kolhoza «Sarkanā ausma» agronomi

Cik grūti ticēt, ka nekad vairs
dzīvē
Mums neiznāks ar tevi parunāt
Un tavu smaidu, vienkāršo un
silto,
Mums vajadzēs tik sirdī
saglabāt.
(G. Selga)

Skumju brīdī esam kopā ar Venti Riekstiņu, no BRĀĻA uz mūžu šķiroties.

Indānu kompleksa kolektīvs

Pierimst soļi, klusē doma,
Nesķan mīļā tēva balss.
Tikai klusa sāpe sirdī
Ilgi vēl pēc tevis sauks.
(E. Zālīte)

Dalām bēdu smagumu ar Robertu, TĒVU kapu kalniņā izvadot.

Preiļu siera rūpnīcas vidējās paaudzes deju kolektīvs

Caur saulainu rītu
Tu projām aizgāji klusi
Tāda mīļa, balta,
Zem gadu nastas nogurusi.
(A. Grava)

Izsakām līdzjūtību Pēterim Cišam, MĀTI smiltājā izvadot.

Sabiedriskās ēdināšanas uzņēmumu apvienības kolektīvs

Un skats pie viršu vainaga man
stājas,
Kur vēl kā meža sveiciens rasa
kaist,
Nez kādēļ šķiet: tavs mūžs tam
līdzinājās,
Tik vienkāršs, tomēr reizē skarbi
skaists.
(V. Rūja)

Izsakām visdziļāko līdzjūtību Pēterim Kočkeram, TĒVU smiltājā pavadot.

Zoovetdarbinieku un grāmatvežu kolektīvs

Ik dienas saule iet un riet.
Bet mātes, — mātes projām iet.
(I. Lāsmanis)

Izsakām dziļu līdzjūtību Jānim Cišam, no MĀTES uz mūžu atvadoties.

Preiļu SCO kolektīvs

Tēva izstaigātās takas
Pretī saulei vedīs jūs,
Un no tēva raktās akas
Spēks un veldze dzīvē būs.
(Z. Purvs)

Skumju brīdī esam kopā ar Robertu Kočkeru, TĒVU pēdējā gaitā pavadot.

LSB «Vārpa» rajona padomes kolektīvs

Brīnišķos ziedos vēl mirdzēja
plava,
Vasara kvēloja mākoņu krokās,
Kad jau kā svecīte dzīvība tava
Izkusa slimības karstajās rokās.
(J. Ziemelnieks)

Izsakām līdzjūtību piederīgajiem, IRĒNU KIVRIŅU smiltājā izvadot.

K. Marksa kolhoza valde un arodkomiteja

Reiz bij' mīļa māmulīte,
Gaišu ceļu staigātāja,
Nu to pārklās zaļās skujas,
Vēsais smilšu paladziņš.
(T. dz)

Esam ar tevi, Iveta, lielajās bēdās, kad pēdējie ziedi gulst uz MĀMIŅAS kapa.

Pelēču ciema izpildkomitejas kolektīvs

Tik tagad saprotu, tik tagad
jūtu,
Ka tevis man par visu vairāk
trūkst,
Ar rokām atrakt nebūtu par
grūtu,
Bet velti dzīvību ir nāvei lūgt.
(H. Gāliņš)

Kad vējš pāri kapu smiltājam aiznes pēdējos atvadu vārdus, skumju brīdī esam kopā ar Jāzepu Kivriņu, SIEVU smiltājā izvadot.

Šoferu kolektīvs

Man dzīvē, māmiņ, pietrūks tevis,
Un ceļa nebūs, kurā tikties lauts.
Tas gaišums, ko man dzīvē devi,
Ļaus tālāk iet un paveikt daudz.
(M. Ķempe)

Dalām bēdu smagumu kopā ar Līviju Kivriņu, MĀMIŅU smiltājā izvadot.

Audzinātāji un klases biedri

Tavs mūžs kā ābeļu dārzs
Palicis tiem, kas tālāk ies.
(J. Rūsiņš)

Dalām bēdu smagumu ar Teklu Kočkeri, VĪRU smiltājā izvadot.

Preiļu ciema folkloras ansambļa kolektīvs

Citiem rīts nāks ugunīgs un
skanīgs,
Bet manus rītus mūža tumsa
segs.
(J. Sirmbārdis)

Izsakām līdzjūtību Julijanam Sudņikam, SIEVU zaudējot.

Puncuļu fermas kolektīvs

Neprasot, vai mēs ļaujam,
Vecākus paņem zeme,
Bet atmiņu pavediens,
Savijies nesaraujams,
Mūžu pie mūža sien.
(Z. Purvs)

Izsakām līdzjūtību Pēterim Kočkeram sakarā ar TĒVA nāvi.

Šoferu un mehanizatoru kolektīvs

Daudz darba stundu kopā
nostaigājām,
Gar prieku mēs, gan bēdas
pratām kopā vīt.
Bet šodien mums no tevis
jāatvadās.
Bez tevis sāksies darba diena rīt.
(S. Kaldupe)

Dalām bēdu smagumu ar piederīgajiem, FRANCI CAICU smiltājā izvadot.

Kolhoza «Vārkava» kolektīvs

● LAIKRAKSTĀ PUBLICĒTIE MATERIĀLI NE VIENMĒR ATSPOGUĻO REDAKCIJAS VIEDOKLI. PAR PERSONU VĀRDU UN UZVĀRDU, SKAITĻU UN FAKTU PAREIZĪBU ATBILD RAKSTU AUTORI.

● MŪSU ADRESE:
228250, Preiļos, Komjaunatnes ielā 1.

● REDAKCIJAS TĀLRUŅI: redaktors — 22059, redaktora vietniece, lauku dzīves un sporta nodaļas — 21759, redaktora vietniece izdevumam krievu valodā — 22154, atbildīgā sekretāre — 21996, sabiedriski politiskā nodaļa — 21769, rūpniecības, celtniecības un kultūras nodaļas — 21985, vēstuļu, skolu dzīves un jaunatnes nodaļa — 22203, grāmatvedība, uzziņas par sludinājumiem — 22305.

Laikraksts «Novadnieks» iznāk kopš 1950. gada 29. marta otrdienās, ceturtdienās un sestdienās latviešu un krievu valodās. Iespiests Latvijas izdevniecību, poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības apvienības Daugavpils tipogrāfijā (Daugavpilī, Valkas ielā 1). Izdevniecība «Avīze» (Rīgā, K. Valdemāra ielā 105).
Viena nosacītā iespiedloksne. Ofsetiespiedums.
(«Новадниекс» («Земляк»). Газета Прейльского района на латышском языке.

Metiens 14 152 eksemplāru (latviešu valodā — 10 168 eks., krievu valodā — 3 984 eks.).
Indekss 68169.
Pas. 523.